# U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka, Mgr. Radovana Havelce, JUDr. Zdeňka Kühna a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **I. B.,** právně zastoupen Mgr. Václavem Slukou, advokátem se sídlem Koněvova 128/1715, Praha 3, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 10. 2009, č. j. OAM-549/VL-18-08-2009, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 4. 2010, č. j. 2 Az 14/2009-20,

**takto:**

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

## O d ů v o d n ě n í :

### I. Předmět řízení

[1] Žalobce (dále „stěžovatel“) brojí proti shora označenému rozsudku Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále „žalovaný“) ze dne 2. 10. 2009, č. j. OAM-549/VL-18-08-2009, jímž byla zamítnuta žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb. o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Městský soud žalobu zamítl zejména proto, že stěžovatel ve správním řízení o azyl neuvedl žádný z důvodů o udělení azylu stanovených § 12 zákona o azylu ani žádný důvod pro udělení doplňkové ochrany dle ustanovení § 14a zákona o azylu. Důvody, pro které stěžovatel požádal o azyl (legalizace pobytu a snaha pracovat na území ČR z důvodu tíživé finanční situace v zemi původu) nejsou důvody pro udělení azylu ani doplňkové ochrany. Stěžovatel navíc během celého správního řízení tvrdil, že v zemi původu neměl žádné problémy s tamními orgány veřejné moci a že mu v případě návratu do vlasti nic nehrozí.

### II. Obsah kasační stížnosti

[3] Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že je podána z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), tedy z

důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, ve smyslu nesprávného posouzení žalobních tvrzení o splnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany. Dále z kasační stížnosti vyplývá i kasační důvod vymezený § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť městský soud se podle stěžovatele nevypořádal s tím, že žalovaný nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo a opominul posoudit stěžovatelem tvrzené důvody pro udělení azylu.

[4] Stěžovatel tvrdí, že soud nesprávně posoudil právní otázku žalobních tvrzení a nepřihlédnul tak k novým skutečnostem, které v soudním řízení vyšly najevo. Zejména ke skutečnosti, že v zemi původu byl stěžovatel poškozen trestným činem zneužívání pravomoci veřejného činitele, který spatřuje v tom, že se státní orgány nezabývaly vyšetřováním závažného trestného činu, na základě něhož stěžovatel přišel o veškerý majetek, včetně svého domu. Dále uvádí, že mužům, u nichž je prokázáno odcizení majetku mafiózní státně zločineckou strukturou, jsou odebírány i zbytky majetku a je jim vyhrožováno smrtí, či jinou závažnou újmou, a to téměř ve všech případech, kdy je zjištěno, že konzumují alkohol a jedí při tom cibuli. Stěžovatel, jakožto alkoholik, byl nucen se v souladu s beztrestností státních orgánů zneužívajících své pravomoci zaměstnat, ačkoliv je svým povahovým založením podnikatel.

[5] Stěžovatel dále tvrdí, že žalovaný si neopatřil za účelem zjištění skutečného skutkového stavu věci podklady potřebné pro rozhodnutí, neboť je povinnen rozhodnout, zda se na stěžovatele nevztahuje imperativní pravidlo zákazu vracení uprchlíků do země původu, pokud trvá nebezpečí perzekuce (princip non-refoulement). Dle názoru stěžovatele je možné v jeho případě zmíněné pravidlo použít, neboť se domnívá, že splňuje přinejmenším podmínky pro udělení doplňkové ochrany. Stěžovatel má navíc za to, že již v rámci správního řízení svými tvrzeními, které žalovaný nikdy nevyvrátil, dostatečně prokázal, že mu hrozí v zemi původu pronásledování, ovšem žalovaný opominul tyto tvrzené důvody posoudit a zatížil tak svoje rozhodnutí vadou.

[6] Z hlediska skutkových zjištění stěžovatel dále uvádí, že z připojeného správního spisu vyplývá, že nebyla vzata v úvahu závažná skutečnost, kterou je ručně psaná žádost, kde stěžovatel uvádí, že má obavy, že přijde v případě návratu do země původu o život, nebo nebude moci realizovat svá podnikatelská či vlastnická práva a bude nucen pracovat jako zaměstnanec, ačkoliv je duší podnikatel.

[7] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

## III. Vyjádření žalovaného

[8] Vyjádření ke kasační stížnosti nebylo podáno.

## IV. Přípustnost kasační stížnosti [§ 102 a násl. s. ř. s.]

[9] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou přípustnosti kasační stížnosti a v této souvislosti zkoumal, zda je kasační stížnost projednatelná v plném rozsahu.

[10] Stěžovatel mimo jiné uvedl, že během soudního řízení vyšly najevo skutečnosti o tom, že mužům, u nichž je prokázáno odcizení majetku mafiózní státně zločineckou strukturou, jsou odebírány i zbytky majetku a je jim vyhrožováno smrtí, či jinou závažnou újmou, a to téměř ve všech případech, kdy je zjištěno, že konzumují alkohol a jedí při tom cibuli. Dále podle stěžovatele z připojeného správního spisu vyplývá, že nebyla vzata v úvahu závažná skutečnost, kterou je ručně psaná žádost, kde stěžovatel prý uvádí, že má obavy, že přijde v případě návratu do země původu o život, nebo nebude moci realizovat

svá podnikatelská či vlastnická práva a bude nucen pracovat jako zaměstnanec, ačkoliv je duší podnikatel. V rozsahu těchto námitek je kasační stížnost ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustná, protože se opírá o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před městským soudem (ani v řízení před správním orgánem), ač tak učinit mohl. Těmito námitkami se proto nemůže Nejvyšší správní soud zabývat.

## V. Přijatelnost kasační stížnosti [§ 104a s. ř. s.]

[11] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pro stručnost lze odkázat na precedenční usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, sp. zn. 1 Azs 13/2006 (publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, dostupné na www.nssoud.cz), ve kterém byl podrobně vymezen institut přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany.

[12] Podle tohoto usnesení se o přijatelnou kasační stížnost může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) kasační stížnost obsahuje právní otázku, která je dosavadní judikaturou řešena rozdílně, 3) nastane potřeba učinit judikatorní odklon (Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně), 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.

[13] Stěžovatel sám neuvedl, z jakých důvodů by měla být jím podaná kasační stížnost přijatelná a rovněž Nejvyšší správní soud v kasační stížnosti neshledal relevantní argumenty svědčící pro její přijatelnost.

[14] Nejvyšší správní soud především odkazuje na svoji ustálenou judikaturu, podle níž musí žadatel o udělení azylu alespoň tvrdit, že existují důvody uvedené v ustanovení § 12 a § 14a zákona o azylu, aby byl příslušný správní orgán (žalovaný) povinen zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu a doplňkové ochrany ve smyslu těchto ustanovení. *„Z žádného ustanovení zákona nelze dovodit, že by správnímu orgánu vznikla povinnost, aby sám domýšlel právně relevantní důvody pro udělení azylu žadatelem neuplatněné a posléze k těmto důvodům činil příslušná skutková zjištění.“* Povinnost zjistit skutečný stav věci má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, sp. zn. 5 Azs 22/2003, obdobně rozsudek ze dne 20. 11. 2003, sp. zn. 2 Azs 27/2003, dostupné na www.nssoud.cz).

[15] Stěžovatel v řízení před žalovaným ani městským soudem neuváděl důvody, jež by byly relevantní pro účely udělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu, ani pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Mezi tyto důvody nespadá snaha legalizace pobytu za účelem práce na území ČR z důvodu tíživé finanční situace v zemi původu. Azylovou irelevantnost ekonomických problémů vyjádřil Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku ze dne 31. 10. 2003, sp. zn. 4 Azs 23/2003, nebo ve svém rozsudku ze dne 27. 8. 2003, sp. zn. 5 Azs 3/2003, dostupné na www.nssoud.cz.

## VI. Shrnutí a náklady řízení

[16] Nejvyšší správní soud neshledal, že by kasační stížnost svým významem podstatně přesahovala vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto nepřijatelnou a podle ustanovení § 104a s. ř. s. ji odmítl.

[17] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

**P o u č e n í :** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. srpna 2010

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu